

ФАНТАСТИЧНОСТИ

(Фейлетонъ)

АЛЕКО ГОЛЪМАНОВЪ

Понѣкога ми идватъ странни идеи. Ето една отъ тѣхъ.

Чета отъ вестника — опитъ за самоубийството на младъ дърводѣлецъ поради лошо материално положение. Става ми жално и решавамъ да отида да разбера, аджеба, кое му е дало такъвъ куражъ да гърми въ главата си. Защото моя милостъ не може да си представи себе си въ такова положение. Никакъ не може.

Явявамъ се азъ въ кжщата му, запознаваме се и казвамъ, защо съмъ дошелъ. Той не излѣзе романтично малчаливъ като влюбенитѣ самоубийци по филмитѣ, та ми разказа причината. Интересувате се, каква е, нали? Проста. Направилъ дърводѣлецътъ мебели на единъ високопоставенъ чиновникъ за твърде солидна сума на кредитъ. Този чиновникъ, обаче, излѣзълъ морално твърде низкостоящъ, та не ги платилъ. Дърводѣлецътъ най-напредъ се разорилъ финансово, после материално и най-сетне — жизнено. И ето ти безнадежно самоубийствено положение.

Отъ тая история азъ силно се разчувствамъ, давамъ тържествено обещание на дърводѣлеца, че собственолично ще се явя при този чиновникъ и ще стрия безчестната му кратуна между юмруцитѣ си, и излизамъ.

По улицата срещамъ единъ тютюноработникъ.

— Какво си се окумилъ такъвъ? — питамъ азъ.

— Остави. Не ни доплатиха заплатитѣ.

— Хмъ, гледай. И какъ се оправдаватъ?

— Съ международното положение.

Тукъ вече азъ много се ядосвамъ и заявявамъ на работника, че ще отида направо при директора на фабриката и да му мисли тогава тази мошеническа особа.

После срѣщамъ единъ чиновникъ. Продалъ кжщата, а нито стотинка не видѣлъ. Следъ това работничка — не ѝ доплатено. Следватъ зидаръ, лѣяръ, геврекчия, зарзаватчия, бюфетчия и прочие, и прочие. Коситѣ ми настрѣхvatъ.

— Ето що се казва социално зло, общественъ бичъ, мисля си азъ. Все недоплатено. Трѣбва, дяволъ го взелъ, цѣръ, лѣкъ да се намѣри. Но силенъ, ефикасенъ лѣкъ.

И въ тоя ходъ на разсждения стигамъ до оригинално разрешение. Да. Просто вѣщитѣ, които не сж заплатени или за чието изработване не е дадено достатъчно възнаграждение, да не се виждатъ, човѣшкото око да не може да ги възприема. Добро, нали? Съ такива мисли заставамъ предъ вратата на високопоставения чиновникъ. Звъня. Отваря ми самиятъ домакинъ — билиардна топка въ човѣшко подобие или човѣкъ въ билиарднотопкено подобие, все едно. Сключвамъ страхотно вежди и почвамъ да го кжпя въ гнѣвния си погледъ.

— Добъръ день, казвамъ сухо, дошелъ съмъ по сждбоносна за васъ работа.

Дали съмъ ималъ въ този моментъ видъ на агентъ, който лови спекуланти, не знамъ, но чиновникътъ се уплаши безподобно.

— Моля, моля... влѣзте, заповѣдайте... ще видимъ... ще наредимъ...

Влизамъ въ съвсемъ празенъ коридоръ.

— Моля, съблѣчете се... Ето тамъ е закачалката.

И показва, моля ви, гола стена. Азъ го изглеждамъ кръвнишки.

— Слушай, двукрако буре, не се подигравай, че ще видишъ жбитѣ си по пода.

Оня човѣкъ съвсемъ си глътна езика.

— Дайте, дайте моля... азъ... азъ ще ви закача балтона.

И знаете — закачи го, т. е. балтонътъ увисна въ въздуха въ закачено положение. Сега, читатели, азъ се уплашвамъ. Но държа се геройски и продължавамъ да се мръщя.

— Влѣзте, влѣзте въ приемната, продължава да лакейнички билиардната топка. Полека стойте... ще се изгорите въ печката. Собствено вие слѣпъ ли сте, та направо въ печката се тикате?

— Кжде ти е печката, дяволъ проклети?

— На единъ сантиметъръ сте отъ нея.

— Ахъ, да...

Влизамъ до приемната и тѣй оставамъ до вратата. Една съвсемъ безвещна и безпредметна стая. Ни столъ, ни маса, ни пѣкъ каквото и да е произведение отъ този родъ. Гола, голеничка като за предвеликденско чистене.

— Седнете.

— Какъ да седна?

— Както се сѣда обикновено.

— Та кжде, впрочемъ, да седна?

— Ами на стола. Погледнете каква великолепна мебелъ ми направи единъ опитенъ дърводѣлецъ.

Азъ вече се досѣтихъ.

— Ахъ ти, лисицо недна, ти не си платилъ мебелитѣ на дърводѣлеца. За това не ги виждамъ азъ. Па и печката не си. Ами закачалката? Та въ края на крайщата що си платилъ ти, а?

Изсипахъ още купъ заплахи срещу билиардната топка. Тя съвсемъ загуби и ума и дума, но се закълна въ паметъта на баща си, майка си въобще въ цѣлото си родословие до девета степенъ назадъ, че поне мебелитѣ ще плати.

Излизамъ и окураженъ отъ успѣха си презъ глава тичамъ къмъ кжщата на фабриканта. По пжтя, обаче, видѣхъ такива чудесии, че забравихъ и чиновникъ, и фабрикантъ, и всьо.

Най-напредъ единъ мотоциклетъ трещи, прѣщи и не се вижда. Следъ малко се задава по улицата една превита фигура въ специаленъ костюмъ и очила, плъзга се предъ мене на височина единъ метъръ отъ земята и като факиръ изчезва, безъ да стжпва нѣкжде.

— Гледай, викамъ си, та тоя се хвали, а мотоциклета не е платилъ.

Веднага следъ това четири самотни автомобилни гуми изфучаватъ по улицата.

— Бря, цѣлъ автомобилъ! Тоя наедно е закакрпилъ нѣкого.

Докато се начудя, една жена застава предъ мене. Божже-е-е! Та тя е съвсемъ гола. По-гола отъ кое да е африканско племе. Само на главата ѝ най-модерна шапка. Вече моралнитѣ ми струни се опъватъ и азъ излизамъ изъ себе си.

— Защо не си платила поне комбинезона, мари?

Явно ненадѣйно, обезпокоена, тя подплашена забърза по улицата. После тѣзи и тѣмъ подобни